

Am fost o călăuză oarbă a celor orbi

Marturia fostului preot romano-catolic
Salvatore Gargiulo

În 1977 m-am convertit la evanghelia Domnului Iesus, și acum Îl servesc în același loc în care urmasem chemarea de preot romano-catolic. Convertirea mea s-a realizat încetul cu încetul, pas cu pas, într-un număr de ani și a fost unul dintre acele miracole pe care numai Dumnezeu le poate face.

Am fost ordonat preot în 1951, și intenția mea fermă a fost să rămân până la moarte un fiu devotat al papei. Eram deplin convins că el era succesorul lui Petru, capul vizibil al întregii Biserici și reprezentantul lui Iesus Cristos pe pământ.

Semne și minuni înșelătoare

Biserica Romano-catolică o urmează în realitate mai mult pe Maria decât pe Cristos. N-am încetat niciodată să-i îndemn pe oameni să spună sfintele mătăanii sau rozariul (repetare monotonă de rugăciuni adresate Mariei) și am răspândit cu entuziasm istorii despre miracolele făcute chipurile de ea, dar care nu sunt altceva decât lucrarea forțelor întunericului, având ca scop rătă-cirea a milioane de suflete și împiedicarea lor să ajungă în contact cu adevărul.

Apostolul Paul prevestește apariția celui Nelegiuit, *„a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan cu toată puterea, semnele și minunile înșelătoare, și cu toată amăgirea nedreptitudinii [neconformării cu standardul divin] în cei care sunt pierduți, pentru că n-au primit iubirea pentru adevăr, ca să fie salvați. Și, din această cauză, Dumnezeu le va trimite o inducere puternică în eroare, ca să creadă o minciună, pentru ca să fie condamnați toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptitudine“* (2.Corinteni 11:14).

Cu toate acestea, viața mea a fost plămădită în acest sistem de erori și aveam doar o cunoaștere superficială a Sfintei Scripturi. Eu însumi eram înșelat și i-am înșelat pe alții (2.Timotei 3:13). De fapt, studiile mele teologice se bazau pe filozofia scolastică și nu pe Biblie.

Fântâni crăpate

În fanatismul meu religios și în fidelitatea față de prevederile codului oficial care stabilea drepturile preoților, am ars într-o zi o Biblie „protestantă“ pentru că nu avea pe ea *imprimatur-ul* [autorizație indicând bunul de tipar pentru o publicație] Bisericii Romano-catolice despre care credeam că e necesar pentru ca ea să poată fi citită.

Totuși, toată siguranța și credința mea în instituția romano-catolică nu m-au împiedicat să fiu profund nemulțumit în inimă. Administram sacra-mentele când îmi venea rândul, dar îmi lipsea cel mai mare dar pe care Dumnezeu dorește să-l dea omului, acela al cunoașterii faptului că a fost acceptat de Dumnezeu din cauză că păcatele i-au fost iertate prin lucrarea lui Cristos de la Golgota. *„De aceea, fiind îndreptățiți [considerați drepti, conformi standardului divin] prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Iesus Cristos, prin care avem și acces în credință în*

această grație în care stăm și ne bucurăm în speranța gloriei lui Dumnezeu“ (Romani 5:1-2). Mă temeam de asemenea foarte mult de moarte și de judecata lui Dumnezeu. Religia mea mă îboldea să fac fapte meritorii pentru a dobândi recunoașterea lui Dumnezeu. Țineam liturghii, administram sacramente, făceam mătăanii, dădeam bani pentru indulgențe și practicam dăruirea de sine, dar în inimă simțeam că sunt pierdut. În ciuda pregătirii mele teologice, nu știam nimic despre pacea și simplitatea pe care o dă salvarea prin grație. Fântânile crăpate ale sacramentelor nu erau în stare să-mi dea apa vie de care avea atâta nevoie sufletul meu.

Un apel către inima mea

În anii 60 am început să mă interesez de mișcarea ecumenică. Desigur, marea mea speranță era ca această mișcare să-i facă pe „frații separați“ să recunoască Biserica Romano-catolică și să accepte că a fost voia lui Iesus ca papa să fie păstorul suprem al tuturor oilor și în ascultare de papă să se împlinească dorința lui Dumnezeu, anume o *singură* turmă și un *singur* păstor.

Pentru a lucra în acest sens trebuia mai întâi să știu cum gândeau de fapt creștinii despărțiți de Roma. De aceea, am început să ascult emisiuni și pro-grame evanghelice la radio și televiziune. Îmi amintesc în mod deosebit de o serie de meditații de dimineață ținute de un evanghelic german, Werner Heukelbach, transmise de Radio Luxemburg. Ele nu se încheiau niciodată fără chemarea rostită din inimă: „Lucrul de care are nevoie inima ta este Iesus“. Pentru mine, el era doar reprezentantul unei secte, un eretic, dar serio-zitatea din vocea lui m-a mișcat. Miezul mesajului său era Iesus. „*Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine are viață eternă*“ (Ioan 6:47).

Lumina Scripturii

Într-o zi în 1975, pe când mergeam pe o stradă din Florența, am fost atras de o librărie evanghelică. Am intrat doar ca să arunc o privire în ea. Am fost frapat de titlul uneia dintre cărți, *Romano-catolicismul în lumina Scripturii*, și am cumpărat-o. N-a fost ușor să-mi descotorosesc mintea într-o clipă de toate învățăturile greșite care erau atât de adânc înrădăcinate acolo, dar puțin câte puțin, Spiritul Sfânt a făcut ca lumina adevărului să pătrundă în mintea mea întunecată.

Au trecut alți doi ani de nesiguranță, ezitare și căutare. În cele din urmă, doar Biblia, care este adevărata sabie a Spiritului, a fost cea care a rupt în final lanțurile erorii ce mă ținuseră legat atâția ani, „*căci prin grație sunteți salvați, prin credință, și aceasta nu este de la voi, ci e darul lui Dumnezeu: nu pe baza faptelor, ca să nu se laude nimeni*“ (Efeseni 2:8-9). „*Crede în Domnul Iesus Cristos și vei fi salvat, tu și casa ta*“ (Fapte 16:30-31). „*Și aceasta e mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viață eternă, și această viață este în Fiul Său*“ (1.Ioan 5:11).

S-a schimbat oare Biserica Romano-catolică?

Unii evanghelici cred că timpurile s-au schimbat și că acum este posibil să ai un dialog și să colaborezi cu Biserica Romano-catolică pentru a realiza uni-tatea creștină. Aceasta este o înșelare a lui Satan. Învățăturile acestei orga-nizații ecleziastice nu s-au schimbat în niciun fel. De fapt, se adaugă noi erori la cele vechi și mai ales se lucrează la aducerea împreună a tuturor celorlalte religii. Conciliul de la Vatican II (1965) spune de exemplu în documentul *Nostra Aetate*, în paragraful 2:

„Budismul, în feluritele lui forme, recunoaște insuficiența fundamentală a acestei lumi aflată în schimbare. El propune un mod de viață prin care omul poate, cu încredere și speranță, să atingă o stare de eliberare perfectă și să ajungă la iluminarea supremă fie prin propriile sale eforturi, fie prin ajutorul divin... Biserica catolică nu respinge nimic din ceea ce este adevărat și sfânt în aceste religii“.

De aceea, este de cea mai mare importanță pentru noi ca în vremea de acum să ascultăm de îndemnul din Cuvântul lui Dumnezeu: „*Nu vă înjugați într-un mod inegal cu cei necredincioși: căci ce comuniune are dreptitudinea cu nedreptitudinea? Și ce au în comun lumina cu întunericul? Și ce armonie este între Cristos și Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Și ce înțelegere are Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci voi sunteți Templul Dumnezeului cel viu, așa cum a spus Dumnezeu: Eu voi locui în ei și voi umbla printre ei; și Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. De aceea, ieșiți dintre ei și fiți separați, zice Domnul, și nu vă atingeți de ceea ce este necurat; și Eu vă voi primi, și voi fi un Tată pentru voi, și voi veți fi fiii și fiicele Mele, zice Domnul Atotputernic“ (2.Corinteni 6:14-18).*

Umblați ca niște copii ai Luminii

Când mă uit înapoi la anii aceia mulți în care am trăit sub puterea minciunilor și erorii, pot doar să mulțumesc plin de bucurie și recunoștință Tatălui meu ceresc pentru că m-a scăpat de sub puterea întunericului și m-a adus în Regatul Fiului Său iubit. „*Căci voi erați cândva întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul: umblați ca niște copii ai luminii“* (Efeseni 5:8).

Salvatore Gargiulo a fost un evanghelist activ pe peninsula Sorrento (Italia). Marea dorință care îi stă pe inimă este de a-i atinge pe cei pierduți și de a-i avertiza pe credincioși de seducerile vremurilor din urmă, luptând pentru credința pe care Dumnezeu ne-a dat-o odată pentru totdeauna în Cuvântul Său. Din toamna lui 2002 trăiește cu familia sa în Elveția. Pe Internet se găsesc pagini despre el.

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluată din cartea

Departe de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum I

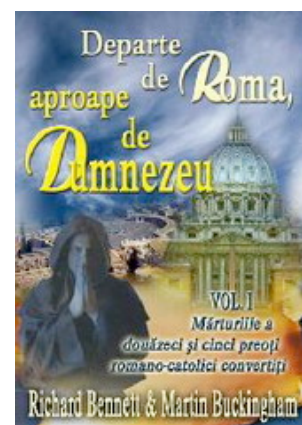
Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. I

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch